

dig i, og et Grundlag for det civilretlige eller formueretlige Forhold, som maatte kunne følge af Skibets Bestadigelse, Havari, Forlis eller deslige. Det forekommer mig imidlertid, at denne Forening af de to Sider ikke er gjort fuldstændig, og at der hist og her i Loven er blevet ligesom Spor tilbage af, at Søforklaringen er Oprindelsen til den nye Institution, der skal stables. Disse Spor søger jeg navnlig deri, at der paalægges den vedkommende Skibsfører en noget større Mængde af Forpligtelser, end det vistnok vilde være rigtigt, naar det lagde den nye, kriminallretlige Side af Sagen til Grund. Det synes mig saaledes, at det er en saadan Levning, naar Begyndelsen af § 2 gaar ud paa, at det er Skipperen, der skal foranlede et Retssmøde til Opdragelse af Søforhør. Naar § 1 har faaet den Affattelse, som den har, og naar der der er foreskrevet, at Skibsføreren skal inden en kort Frist gjøre Anmeldelse til Domstolene, forekommer det mig, efter den Opfattelse, jeg har faaet af denne Sag, at det vilde være rigtigt, at det blev Retten, som derefter tog Sagen videre i sin Haand. At Skipperen blev den, der foranledigede, der rekvirerede Retssmødet tidligere, var en Selvfølge, netop fordi Søforklaringen kun havde den rent formueretlige Betydning; men fra det Dieblit det er givet, at den saar eller dog kan faae en strafferetlig Betydning, synes det mig ulige rigtigere at lade selve Domstolene optræde, og fra det Dieblit, da Anmeldelsen er sket, strax træde til og udføre det videre. Saafremt jeg har Ret i denne min Opfattelse, saa er der et Par andre Punkter, som vistnok ligeledes hensigtsmæssigt burde undergaa nogen Forandring. Jeg sigter derved til, hvad der staar i § 23 om Domstolningerne ved Søforhøret; der siges: „For Søforhøret skal der erlægges de hidtil for Søforklaring foreskrevne Gebyrer“, og saa føies der til: „De Domstolninger, som medgaa til de i § 2 omhandlede Tilfælde og Bekjendtgørelser, afholdes af Rekvirenten“; det vil altsaa siges af vedkommende Skibsfører. Dette kunde synes billigt, dersom Søforhøret ikke blev Andet end, hvad der i gamle Dage var, nemlig en Søforklaring, men i modsat Tilfælde er det ikke rigtigt; thi ellers er det ikke noget almindeligt fulgt Princip i vor Lovgivning, at man lader vedkommende Delikvent betale Delikventomkostninger, men her vil det tilbørligst ske. Jeg tror derfor, det vilde være rigtigere, om disse Udgifter blev ligesom det Øvrige af de Udgifter, som den hele Forening fremkalder, baarne af Staten. Det er jo klart, at, naar det kommer til Doms, naar der skal Visiddere, som skulle have Dagpenge, Rejsegodtgørelse o. s. v., bliver dette ikke at godtgøre af Vedkommende, men bæres af det Offentlige, og ligesaa forekommer det mig, at man burde forholde sig med Hensyn til de i § 2 omhandlede Tilfælde m. v. En lille Levning af samme Tanke er det maaste,

naar der i § 1 er forlangt, at Skibsføreren skal af samtlige de Dokumenter, som Loven paa lægger ham at indsende til Retten, tillige afgive Gjenparter; det er, om man vil, ikke nogen stor Byrde, men kan efter Omstændighederne blive en besværlig Byrde. Den Frist, som er sat for Skipperens Anmeldelse, er og bør være kort; nu vide vi alle, at Skipperne efter deres hele Stilling ikke just ere saa særdeles flinke med Pennen i Haanden; det kan være drøit og besværligt for Skibsføreren at skulle bringe tilveie den i § 1 omtalte Anmeldelse med Udskrift af Logbogen eller, hvor denne mangler, skriftlig Fremstilling af det Foresaldne og Fortegnelse over Skibets Besætning og andre Personer, der kunde give Oplysninger, og en mulig Opgivelse af de i Sagen interesserede Næbde, Afsladere, Ladningsmodtagere, Asfuranthører, Bodmeritributorer o. s. v. Det er altsaa ikke saa lidt, den paagjældende Skibsfører skal iagttage. Forlanger man nu, at han, foruden at indlevere alt dette til Retten, tillige skal tage Gjenparter deraf i Løbet af de 24 Timer, efter at have naaet til en Haavn, maaste efter en Rejse, der har lagt haardt Beslag paa alle hans aandelige og legemlige Kræfter, synes det mig, at man derved gaar lidt over Stregen, og at det vilde være tilstrækkeligt, naar Skipperen indgav disse Dokumenter, og at Retten paatog sig at udføre de Gjenparter, som forøvrigt ville behøves. En Følge af Loven vil jo være, at Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, foruden at være, som hidtil, en Domstol, der paakjender civile Sager, vil faae en vis kriminel Myndighed og komme til at fungere som Straffedomstol. Deraf er det jo altsaa igjen en Konsekvens, at forskjellige Bestemmelser have maattet tages i Loven, som give Sø- og Handelsretten den hidtil manglende Myndighed i disse Retninger. Der ønskede jeg nu gjæne at vide, om jeg har forstaaet § 4 rigtig, at blandt de Foranstaltninger, som denne Ret træffer i Genhold til Loven for at sikke Beviset for den eller de mulige Skyldiges Tilstedeværelse, ikke alene maa være den almindelige Vorgen, men ogsaa Anholdelse og efter Omstændighederne Arreste, og hvis dette er rigtig opfattet, vil jeg spørge, om der da ikke tillige vil kræves et Arrangement, hvorved den fornødne Afgang til Arrestlokaler i alt Fald her i Kjøbenhavn kan blive sikret den paagjældende Domstol. Udenfor Kjøbenhavn vil det neppe behøves, da den retskyndige Dommer, Formanden i Sretten, tillige er Stedets almindelige Underøvrighed, som altsaa har det Fornødne til sin Raadighed og selv kan tage sin Bestemmelse. Med Hensyn til § 3 vil jeg henstille, om det ikke maatte være rigtigt, at ogsaa i de Tilfælde, som der ere nævnte, hvor der er sket en Søfåde af en eller anden Art ved et fremmed Skib, da vedkommende Domstol søgte at fremstafte alle de Oplysninger, der vare at erholde. Jeg har gjen-nemlæst Motiverne og finder naturligvis der For-